

6/2009 – ročník II.

Jednou udělá nějaký Čech díru do světa a doma mu to hned natrou

Jak je známo, závist lidská je nemírná a mnohdy stejně jako blbost i nekonečná. Potom není divu, že když jednou udělá nějaký Čech díru do světa, doma mu to hned natrou. Následkem úspěchu je reakce, kdy se jako houby po dešti vyrojí zlé a pochybovačné komentáře. Po prosazení modelky v zahraničí začne bulvár spekulovat, zdali jsou všechny části jejího těla původní, neznámá herečka se do televize jistě nedostala bez důvěrných styků s režisérem a mladá žena se za bohatého staříka provdala jen kvůli penězům, to není jen tak.

Ale ono je vlastně jedno, jestli se jedná o světové úspěchy, nebo si jen Monča odvedle koupila hezčí šaty nežli já. Problém je v nás, nejprve je třeba překročit stín vlastní nedokonalosti. Jen aby to ale nedopadlo jako v té pohádce o kuřeti, které si pořídilo nové botičky, a závistivá žížala vynaložila spoustu úsilí, aby získala podobné, než si uvědomila, že nemá nohy, na které by si boty nazula...

Magdalena Sedláková (G7)

Předvánoční pouť Velehrad, 11. 12. 2008

Každoroční předvánoční pouť na Velehrad se letos konala 11. prosince 2008. Sraz jsme měli před školou v 07:45. Jelikož se nás dostavilo hodně, muselo pár lidí sedět na dvojsedačkách po třech, někdy i více. I tak se nám cesta líbila, protože jsme se už nemohli dočkat na velmi dobré, tvarohové buchtičky od sestřiček z Velehradu, a samozřejmě jsme se těšili také na děti z ústavu. My se svými spolužačkami jsme jely už potřetí, takže jsme měly mezi dětmi nějaké kamarády.

Přijeli jsme okolo desáté hodiny a šli jsme se ohřát do teplé místnosti v budově vedle ústavu. Když jsme se trošku zahřáli, přesunuli jsme se do baziliky na mši, kterou sloužil otec spirituál Petr Beneš. Velmi hezké kázání nebylo jediné, co se nám líbilo, zpívali jsme totiž písně s doprovodem kytary, které zněly celým kostelem. Poté jsme se zase přesunuli do tepla. Po spořádání již zmíněných velmi dobrých buchet jsme si mohli zakoupit drobné dárky, vyrobené dětmi z ústavu. A už jsme se šli podívat k dětem. Byly z naší návštěvy nadšené. Nejprve jsme šli ke starším lidem a poté k těm nejmenším. Nejmenší holčičce byly teprve čtyři roky a byla velmi rozkošná. Malým dětem jsme pak zazpívali koledu, a byl čas se rozloučit. Samozřejmě se nám nechtělo. Dali jsme pár holkám v našem věku adresy a čísla na mobil. A nakonec jsme ještě zavítali k sestřičkám, které bydlí jen pár kroků od ústavu. Podívali jsme se do kaple, na zahradu a pak už jsme „šupajdi-

li“ k autobusu a asi zhruba v 16:00 jsme dojeli do Brna.

Jako každý rok byla pouť na Velehrad super. Setkání s dětmi nám všem udělalo radost. Už se těšíme na příští Velehrad!

Michaela Hermannová, Monika Kozlová (G3)

Přehlídka 2008

Vánoční akademie, 19. 12. 2008

Tento rok jsme s naší třídou VHC3 organizovali vánoční akademii. Bylo to docela těžké, protože z minulých let byla nasazena vysoká laťka, co se týče pořádání. Museli jsme vybrat nějaké opravdu zajímavé a dobré téma, které ale ovšem nebude zas až tak náročné na provedení. Nakonec jsme zvolili vojenský výcvik. Myslíme si, že to bylo to nejlepší, co jsme mohli udělat. Příprava na celou akci byla opravdu náročná, ale všechny nás to bavilo! Zkoušení jsme obětovali několik volných hodin, a dokonce i víkendy. Určitě by s námi naši spolužáci souhlasili v tom, že jsme se u toho hodně nasmáli.

Nastal den vánoční akademie, všichni byli nervózní, aby se nám to povedlo. Ale co se nestalo! Ráno bylo pódium celé rozdělané! Pan školník to nějak popletl a místo pátečního odpoledne začal sklízet už o den dříve. Bylo to sice těsné, ale vše jsme stihli dát do pořádku.

Jako první vystoupila se svým programem třída G1, která měla scénku o narození Ježíška. Jako druhá byla třída VHC1. Jejich originální jízda autobusem se slepým řidičem neměla chybu! Pak následovali hoši z třídy G7, kteří nám předvedli ohromující taneční kreace a pro

některé chlapce i rady o tom, jak si namluvit slečnu! A potom to přišlo! Velká soutěž tance. Třída G2 a jejich Stardance aneb Když vyučující tančí. Skvělá podíváná, zejména na naše profesory, jak tančí. Obzvláště to slušelo prof. Prchalové a asistentce Zdeničce. Po úchvatné taneční soutěži následovala scénka v podání Tomáše Kopčička (VHC3), Lukáše Baumanna (PL2), Martina Procházky (PL3) a Jakuba Gyönyöra (PL1), která byla opravdu velice zajímavá. Dále vystoupila třída G3 se svou náročnou scénkou z Cimrmana. PL4 opět nezklamala. Demonstrace proti americkým Vánocům byla velice výstižná. Samozřejmě nesmíme opomenout třídu VHC2 a jejich Pohádkový problém. Jako předposlední se nám představila G4 s velkolepou přehlídkou zajímavých modelů z historie i současnosti. Bylo to opravdu působivé.

Slavnostním vyvrcholením bylo vyhlášení vítězů taneční soutěže Stardance, kterou vyhrála (myslíme, že plným právem) prof. Prchalová. Spolu se svým tanečním partnerem Pepou Klímou nám svůj okouzující jive předvedla ještě jednou. A na závěr, po vši té slávě vstoupil na pódium pan ředitel, aby nám řekl několik málo slov.

Každé vystoupení bylo proloženo některou naší scénkou. Jednalo se celkem o osm částí, které dohromady tvořily příběh vojáků na vojně. Ti zde prožívali různé osudy, cvičení, příjezd generála na prohlídku apod. Celou vánoční akademii ukončila spartakiáda.

Doufáme, že se vám letošní akademie líbila. Snažili jsme se, aby se každý bavil. Chtěly bychom na tomto místě za všechny z VHC3 poděkovat také Zdeničce Kučerové, bez které by to naše třída

takto nikdy nezvládla. Dále také samozřejmě prof. Novákové, prof. Veselému a vám všem, kteří jste se na akci podíleli (ať už hráli, nebo jen fandili). Moc děkujeme. Všichni doufáme, že na naši úžasnou vánoční akademii jen tak nezapomenete!

Veronika Slezáková, Eva Ševčíková (VHC3)

„Jeden dárek navíc“ – koncert na podporu Papežského misijního díla

Brno, chrám sv. Augustina

6. 1. 2009

„Adopce na dálku“ na naší škole

Adopce dětí („na dálku“) je velice pozitivní věcí, která se již po několik let uskutečňuje i na naší škole. Proto jsem dostala úkol, abych v tomto čísle školního časopisu napsala o zmíněném projektu článek, kde bych uvedla alespoň stručné informace o adoptovaných dětech, abyste i vy ostatní měli možnost se o tomto dozvědět více, a třeba se i jako třída také zapojit.

Kolektivy, které již adoptované dítě mají, jsou: třídy G2, G5, G6 a G7 a kolektiv učitelů.

G2 ve školním roce 2008/2009

Údaje o adoptované dívce:

Jméno: *Racheal Acheng*

Věk: *12 let*

Bydliště: *Kampala, Uganda*

Chce být: *učitelkou*

G5 ve školním roce 2008/2009

Údaje o adoptované dívce:

Jméno: *Swetha G. Shetty*

Věk: *16 let*

Bydliště: *Karnataka, Indie*

Chce být: *učitelkou*

G6 ve školním roce 2008/2009

Údaje o adoptovaném chlapci:

Jméno: *Ashok Biradar*

Věk: *19 let*

Bydliště: *Medpalli, Indie*

Chce být: *policistou*

G7 ve školním roce 2008/2009

Údaje o adoptovaném chlapci:

Jméno: *Somdet (Tri) Det-In*

Věk: *16 let*

Bydliště: *Klong Toey, Bangkok, Indie*

Chce být: *policistou*

Kolektiv učitelů

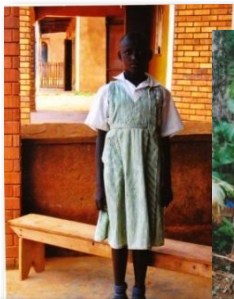
Údaje o adoptovaném chlapci:

Jméno: *Mongol Soren*

Věk: *14 let*

Bydliště: *Bendalli, Indie*

Chce být: *podnikatelem*

Fotky dětí jsou ve stejném pořadí jako informace

Chcete také adoptovat dítě?

Více informací získáte u prof. Múčkové nebo na webu www.charita-adopce.cz

Alžběta Pilerová (G4)

ROZHOVOR

... s Dominikem Levíčkem

Co děláš ve svém volném čase?

Rád zpívám. Ale volného času moc není, protože mám hodně kroužků. Zpěv je teď mou největší zálibou. Potom klavír a pak je to už různé. Kromě zpěvu chodím ještě do jednoho sboru, do druhého sboru a se sestrou vedeme scholu v Žebětíně.

Jak často cvičíš na klavír?

Víceméně necvičím, ale snažím se co nejvíc.

Jak ses dostal ke zpěvu?

Tatka je zpěvák, a tak nás odmalička vedl ke zpěvu. Nejdřív jsem začal chodit do klavíru, ale moje učitelka měla vážnou nehodu, a tak jsem měl na „supl“ jednoho učitele. Rád zpíval a byl varhaníkem v kostele. Když jsem dělal závěrečné zkoušky, moc se mi to nepovedlo, a tak mi řekl, ať aspoň zazpívám. A protože se jim to líbilo, vytáhl jsem klavír nakonec na jedničku. Ten učitel mi potom doporučil učitelku zpěvu, co učila na ZUŠ Smetanova.

Jaké máš ve zpěvu úspěchy?

Různorodé. Třeba minulý rok jsem byl druhý na celostátní soutěži a taky zpívám v opeře.

Co tam zpíváš?

Malinké dětské role. V Gianni Schichi a Pagliaci (Komedianti) zpívám jednu větu. V Lišce Bystroušce zpívám žábu, zpívám takové „brekeke brekeke“ a na konci mám asi dvě věty. Ale teď s divadlem už asi končím, protože je dost možné, že budu mutovat; už za mě shánějí náhradu.

Chystáš se zpěvu věnovat i v budoucnosti, případně se tím i živit?

Nevadilo by mi to. Je to zajímavá práce, ale má nevýhody. Zpěv je nejistý tím, že člověk má jen jedny hlasivky. Když houslistovi praskne struna, dá se vyměnit, ale hlasivky ne.

Čím jiným bys tedy chtěl být?

Třeba hercem. To můžou člověku ty hlasivky někdy třeba i rupnout, a není to tak hrozné. Takže možná hercem. A kdyby to nevyšlo, chtěl bych být doktorem.

Jakým?

Nevím. Teď mi jsou docela blízké děti, takže bych byl asi pediatrem.

Nechtěl jsi jít na konzervatoř?

Nechci tam jít, chci tam jen zkusit přijímačky, jestli mi to tady dovolí. Nechci tam ale odejít, protože vím, že tady na gymnasiu získám více vědomostí. Spíš chci potom zkusit JAMU.

Teď jsme Tě potkali na plese Víry a světla. Ty tedy pracuješ s postiženými?

Víra a světlo se dělí na čtyři společenství, já chodím do žabek. Dostal jsem se tam díky svým dvěma handicapovaným sourozencům.

Baví Tě práce s postiženými lidmi?

Je to často vtipné. Občas i vyčerpávající a bolavé. Na táboře jsem měl na starosti jednoho kluka, který, když se naštvál, kopal, škrábal a kousal. Ale baví mě to.

Kolik máš sourozenců?

Mám dvě sestry a jednoho bratra. Můj mladší bratr nevidí a je postižený autismem a moje sestra taky.

Co bys chtěl vzkázat čtenářům Lercháče?

Čtenářům Lercháče chci vzkázat, aby ho četli, protože jsou v něm rozhovory s tak zajímavými lidmi, jako jsem já, takže je to musí zajímat. Ať ho čtou dál. A protože do Nového roku se mnou už asi rozhovor dělat nebudete, tak jim přeji do roku 2010 všechno nejlepší.

Děkujeme za přání i za celý rozhovor!

Anna Kubešová, Tereza Lerchová (G4)

Dominik Levíček

- narozen 22. ledna 1995 v Brně
- do svých 11 let bydlel v Brně – Starém Lískovci, poté se s rodiči přestěhoval do Žebětína
- v současnosti je studentem tercie našeho Cyrilometodějského gymnázia
- mezi jeho záliby patří zpěv, ping-pong a sledování „příhloupých seriálů“
- má tři sourozence: starší sestry Markétu (19) a Natálii (18) a mladšího bratra Benjaminu (5)

- 1) S mladším bratrem Benjaminem
- 2) Jako skokánek v opeře Liška Bystrouška
- 3) Vystoupení v Janáčkově divadle

Jan Drda: Němá barikáda

Vyšší princip

V neohrabaných, špatně žehlených šatech venkovského střihu, obličej zdolíčkovatělý obrovskými jizvami po černých neštovicích, s aktovkou věčně ztěžkanou klasiky, z nichž citoval dlouhé odstavce opojen krásou textu a zapomínaje na svůj krákoravý hlas, byl pro své septimány figurkou krajně komickou. A třebaže pro svůj zevnějšek sváděl k přezdívkám tak mnohým a trefným, i na této škole jej pokřtili tak jako na všech předešlých, jimiž za dvacet let své učitelské činnosti prošel.

„Vyšší princip“ říkali mu hned třetího dne, jakmile prožili pár čtvrthodinek jeho nadšených výkladů v hodinách latiny a řečtiny, a tento přídomek za krátký čas docela překryl jeho občanské jméno.

„Vyšší princip...ehm...mravnosti, jež si musíte osvojit, studenti, vám prostě nedovolí počínání tak směšně podlé, jako jest opisování od sousedů,“ pravil toho dne nad modrofialovými sešity latinských kompozic. Tak soustředěně promýšlel v posledních dnech jednotlivé věty úkolu, jímž chtěl v této septimě uzavřít celoroční práci, že ostatní svět, třeba pln strašných událostí, míjel bez povšimnutí jeho sluch i ducha. Leč právě když zvedal kostnatý, inkoustem věčně potřísněný ukazovák, se starodávnou důstojností ohlašuje, že bude diktovat první větu, enuntiativem primam, ozvalo se nervózní zaklepání a úzkou škvírou dveří chvatně přivíraných vešel ředitel ústavu. Dusil se nějakým strašným přetlakem, zhroutil se zády

na dveře, jako když přemáhá mrtvičný záchvat, a mdlým mávnutím ruky naznačil žákům, aby zůstali sedět.

„Ó Spartáné, já spěchám od Thermopyli!“ zašeptal septimán Ryšánek svému sousedu Moučkovi, snaže se vtípem potlačit vnitřní vzrušení, které ho v tu chvíli rozrazilo. Ale Moučka, bledý, zneróznělý náhlou předtuchou, docela přeslechl kamarádovu průpovídku.

Bezüčelně namočil pero a stejně nesmyslně je položil nad horní okraj sešitu. Násadka se začala kutálet po čisté stránce, třísnic ji při každé obrátce mokvavou černou stopou.

„Havelka... Moučka... Ryšánek – pojdte se mnou,“ ozval se ředitelův hlas, vysílený vzrušením. Kolega Vyšší princip, jehož zdvižený prst, připravený k diktando, ustrnul při tomto překvapení v nepřírozené poloze, se důrazně ohradil:

„Pane řediteli, chystáme se právě k latinské kompozici... a tu z vyššího principu... nepřítomnost právě těchto žáků...“

Tři septimáni zmateně vstali, chrastíce učením. Rozhlíželi se po kamarádech, jako by hledali znamení svého příštího osudu, a všem stejně tanula na mysli ostrá vzpomínka na včerejší pošetilou debatu na plovárně.

Ryšánek, neúnavný hovorka třídy, utrousil tichou poznámku:

„Tak zas jedna kóna v suchu!“

Řediteli bylo nesnesitelné prodlévat dál ve třídě. Rychle vyšel na chodbu. Ale kolega Vyšší princip, rozrušen představou, že právě tři z velmi dobrých žáků, na jejichž latinské formulace byl s dětinskou žíznivostí zvědav, budou nepřítomni, rozběhl se za ním, zjitrně gestikuluje.

V této vteřině pohlédli septimáni Havelka, Moučka a Ryšánek, přistupující

už ke dveřím, svému osudu naplno do tváře. Průhledem dveří bylo vidět, jak proti velkému oknu chodby stojí tři muži v kožených šedozelených kabátech. Moučka se ohlédl do třídy, celou ji objal úpěnlivými očima, jako by nepřipraven prosil o náповeď na strašnou otázku. Na čele mu vyrazily zřetelné krupičky potu. Franta Havelka, jenž sedával v první lavici, se ještě jednou ohlédl k svému místu, vyděšeným, zrovna nepřičetným pohybem zašoupl víčko kalamáře, a zas se vrátil k Ryšánkovi, který už sahal na kliku. Bez ohlednutí. Bez rozloučení.

Když za nimi zaklaply dveře, všem zbývajícím septimánům přejel po zádech mrazivý dráp hrůzy. Neboť byl červen 1942.

Kolega Vyšší princip se vrátil do třídy za pět minut. Nohy se pod ním chvěly, že sotva došel ke katedře. Zhroutil se na židli, sevřel své obrovské vypouklé čelo kostnatými prsty, a dočista přejinačeným, dětsky nařikavým hlasem tiše bědoval:

„Neslychané... Neslychané!“

Pak se přece jenom vzmužil, a pohlednuv do očí své třídy, zkameněle předtuchou, chraplavě koktal:

„Vaši ... vaši... spolužáci... byli zatčeni... Jaké absurdní... nedorozumění... moji... moji žáci...“

O sedmé večer pouliční rozhlas, jenž vykřikoval jména těch, kdo byli toho dne zastřeleni pro schvalování atentátu, vyslovil hroznou jistotu: František Havelka. Karel Moučka. Vlastimil Ryšánek.

Mlčky, neschopni provést jediné slovo, sešli se profesori už po sedmé ranní ve sborovně. Červnové slunce padalo na desku konferenčního stolu. Rozptýlený prach zlátl v jeho proudech. Dvacet lidí, docela vykořeněných hrůzou, se

v něm potácelo jak v nejstrašnější tmě. Příchod každého dalšího násobil jejich bezmocnost. Češtinář Kaltner, černovlasý chlapík chmurného vzezření, jenž psával vlastenecké rýmováčky k osmadvacátým říjnum, přecházel mezi okny, přerušuje svým tělem ten sluneční proud. Najednou popadl židli, zády obrácen k oknům, rukama sevřel její lenoch, hledaje oporu pro myšlenku, která při tom přecházení uzrála pod nízkým čelem, a napůl podoben preludu, nezřetelný pro zátopu raního slunce, která ho oblávala a do níž nebylo možno pro oslnění pohledět, začal hystericky křičet: „To máte z té vaší rebelantštiny! Postřílejí nás všechny! Tak jako v Táboře!“

Ředitel ústavu slabě zaúpěl, přemáhaje srdeční záchvat. Ostatní byli tiši. I dech se v nich zastavil, jako by už bylo po ortelu. Jenom profesor dějepisu, kulatohubý tichošlápek, nabral odvalu k řeči. Vytáhl z aktovky čtvermo přeložený arch papíru, rozložil jej na stolní desku, a hlasem, jehož navyklou sladkost nemohl setřít ani strach, prohlásil:

„Páni kolegové, považuji za nezbytné, abychom neprodleně poslali projev upřímné loajality panu státnímu tajemníku a panu ministru Moravcovi. Dovolil jsem si jej nastylizovat...“

Do strašného ticha četl dvacet řádek plných podlosti a devótnosti. Pak rozšrouboval plnicí pero, posunul papír před nejstaršího člena sboru a úslužným gestem ho vybídl k podpisu. Profesor náboženství, sedmdesátiletý stařec, jenž bůhvíkolik roků přesluhoval, vzal papír do roztržesných prstů a důkladně přeslabikoval text, odděluje slabiku od slabiky. Když byl hotov, upustil papír pod stůl.

„Jsem starý muž. Na sklonku života už nebudu lhát...“

I bylo rozhodnuto, že náhradou za tento akt je třeba pronést k žákům postižené septimy projev, jenž odsoudí zvrhlost činu jejich kamarádů a jenž bude patřičně zaprotokolován v třídní knize.

„Ale kdo to má, prokristapána, udělat?“

Češtinář i dějepisec řekli jedněmi ústy:

„Samozřejmě profesor třídní!“

Oddechli si všichni, které to břímě minulo. Vyšší princip mlčky, soustředěně pozoroval klouby svých sepjatých rukou. Třídní septimy byl on.

Jako kdyby bylo prázdno za těmi dveřmi s číslicí VII. Kde je to nepřestajné hučení včelího roje, jemuž byly ještě včera česnem? Kolega Vyšší princip otvírá dveře své třídy. Ale ti, kteří mu ze školních lavic vstávají vstříc, jsou docela jiní než včera. Jen po obrysech je matně rozlišuje, jen po navyklém zasedacím pořádku, který nosí v hlavě. Neboť té noci každý z nich přešel přes řeku Acheron, doprovázeje ty tři, jejichž místa jsou prázdná.

Posadili se jako stroje, když on došedl za katedru. Ne třída. Už ne společenství. Každý z nich sám, oddělen vlastní skořápkou strachu. Či nenávisti?

„Žáci,“ řekl jim, ale hlas se mu zadrhl už na prvním slově. Nemohl ani vydechnout. Vstal, aby si uvolnil hrudník. V ubohém zmačkaném sáčku starého mládence, s kalhotami vyboulenými na kolenou, ošklivec zdobaný neštovicemi se postavil na samý okraj stupínku.

„Žáci,“ vykotal podruhé, škrtě se v límečku, „profesorský sbor mne pověřil... abych... ehm... včerejší... smutnou

událost... uvedl... na pravou míru... Z hlediska... vyššího principu... mravního...“

V tu chvíli se k němu zvedlo dvacet párů očí. Jako by ta stará, častým užíváním znevážená fráze najednou nabyla nové, strašné chuti a tvaru. Jako by byla nepřátelstvím, které pokládá mezi ně a sebe. Anebo... S největším úsilím popadl dech. A potom naráz, s chvatem tonoucího, jenž se bojí, že bude zahlcen a nedořekne, vykřikl na své žáky:

„Z hlediska principu mravního... vám mohu říci jenom jedno: vražda na tyranu není zločinem!“

Tou jedinou větou se zbavil všeho napětí a zmatku. V hlavě se mu rozjasnilo, s nesmírnou přesností a podrobností rozeznával každého z těch dvaceti, které vedl už od kvinty a jejichž oči teď viseli na jeho ústech: dobráky, zarputilce, úskočníky, chlapce čestné a mírné vedle divochů a ulejváků, tvrdohlavce, šplhouny i pomalé těžkopádné dřiče a nemotory. Dost možná, že právě mezi nimi je ten, kdo udal Ryšánka, možná, že nějaké drobné příkoří, nedorozumění nebo nepostřehnutelná nenávist přinese nové úděsné ovoce. Leč přes to všecko: kterému z nich je možno lhát do očí? Popadla ho žíznivá potřeba zrovna před těmito chlapci říci větu, kterou už od rána v sobě přemáhal, kterou div nevyslovil ráno ve sborovně, s kterou se musel svěřit stůj co stůj. Pomalým, tichým, uvnitř klidným hlasem řekl své třídě, vydávaje se jí docela do rukou:

„Také já... schvaluji atentát na Heydricha!“

Cítil, že bylo vyřčeno všecko. Obrátil se proto ke katedře, usedl a začal zapisovat do třídní knihy. Ale sotva se dotkl

perem stránky, ozval se z lavic podvědomý hluk. Vyšší princip zvedl pomalu oči ke své třídě. Dvacet septimánů stálo před ním v pozoru, se zdviženými hlavami, s očima planoucíma.

Veronika Králová (G4)

RECENZE

RECENZE? NE, TENTOKRÁT FILMOVÉ A KNIŽNÍ ZAJÍMAVOSTI!

Jelikož tu máme jubilejní číslo časopisu Lercháč, namísto obvyklé recenze na film či knihu (autorka nepřišla na pěkné téma na recenzi...) najdete v tomto čísle zajímavosti ze světa filmů a knih. Víte, jak velká je nejmenší kniha světa? Jak dlouhý byl nejdelší film vůbec? Nebo kolik let bylo nejmladší držitelce Oscara? Nevíte? Tak teď máte možnost to zjistit... ☺

FILMOVÉ ZAJÍMAVOSTI

Největší počet zlatých sošek si v historii filmu odnesla tři vedlá: *Ben Hur* (1959), *Titanic* (1997) a *Pán prstenů: Návrat krále* (2003). Každý z nich byl oceněn 11 Oscary včetně ceny za nejlepší film.

Nejdelší film v historii trval podle Guinnessovy knihy rekordů celých 85 hodin! Natočil ho v roce 1987 John Henry Timmis a jedná se o experimentální snímek bez scénáře. Obsahem je 4080 stránek básní přerušovaných pornografickými scénami, to vše podbarveno heavy

metalovou hudbou. Pokud máte pocit, že byste do třiceti minut usnuli, nejste daleko od pravdy – film byl opravdu stvořen se záměrem diváky uspat. To ostatně naznačuje i jeho titul: *A Cure for Insomnia (Lék na nespavost)*.

Kromě toho, že film *Gandhi* posbíral celkem 8 Oscarů, může si připsat i další rekord. Vděčí za něj scéně Gandhího pohřbu, ve které režisér Richard Attenborough shromáždil více než 300 000 komparzistů (200 000 z nich byli dobrovolníci).

Madonna coby Eva Perón ve filmu *Evita* se rozhodně nenudila. Převlékla se tu celkem do rekordních 85 kostýmů, vystřídala 39 klobouků, 45 párů střeviců a 56 párů náušnic. Z důvodu autenticity byly její kostýmy šity podle skutečného oblečení Evy Perón.

Je pravda, že Tom Cruise si za *Mission Impossible 2* přišel na 75 milionů dolarů, ale byl zároveň producentem filmu. To Jack Nicholson si pouze jako herec vydělal za roli Jokera v *Batmanovi* 60 milionů. Jeho tajemství spočívalo v tom, že si vymínil podíl na zisku z prodeje všech předmětů spojených s filmem, který se v průběhu let stal kultem. Jeho honorář se tak zapsal do historie jako (prozatím) nejvyšší.

Hned za svůj první film byla tehdy teprve desetiletá Tatum O'Neal oceněná Oscarem za nejlepší vedlejší roli. Ve filmu *Papírový měsíc* (1973) hrála po boku svého skutečného otce Ryana O'Neala.

„Jistě, drahý Watsoně“. Ano, Sherlock Holmes, slavný detektiv z londýnské Baker Street, se může pochlubit tím, že ho na celém světě ztvárnilo už 75 různých herců v 211 filmech, televizních inscenacích a seriálech. Je tedy nejčastěji ztvářovaná postava.

Sen každého producenta – natočený za pouhých 5 milionů dolarů dokázal film *Moje tlustá řecká svatba* vydělat svým tvůrcům jen v USA 241 milionů, což je 48x víc, než do něj bylo vloženo! To z něj dělá nejlukrativnější snímek v dějinách kinematografie.

V americkém filmu z roku 1941 *You're in the army now* mohli diváci vidět nejdelší filmový polibek. Regis Toomey a Jane Wyman předvedli polibek, který trval 3 minuty a 5 sekund. Další líbací rekord přinesl film *Don Juan* z roku 1926, ve kterém padlo 127 polibků.

Kolik stojí výroba těch největších filmových hitů? Je opravdu nutné, aby filmy stály čím dál více peněz? To už posuďte sami – nahlédněte do hollywoodských studií a nechte se omráčit částkami, které zajistí, nebo také nezajistí úspěch u diváků na celém světě.

První se umístili Piráti z Karibiku 3 s neuvěřitelným rozpočtem 300 milionů dolarů. Předstihli tak i Titanic s 247 miliony dolarů (4. místo), který se dlouho držel na špici. Na druhém místě je film Superman se vrací s 261 miliony dolarů, třetí pak Spider - Man 3 s 258 miliony dolarů. A tak to pokračuje dál a dál...

Nejdražší film české kinematografie je Tmavomodrý svět, který měl rozpočet 250 milionů korun. Průměrný český film stojí 30 milionů korun.

KNIŽNÍ ZAJÍMAVOSTI

Česká republika se řadí v množství vydaných knižních titulů přepočtených na počet obyvatel do elitní světové desítky. Palác knih – Luxor v Praze je největší knihkupectví ve střední Evropě; nabízí přes 45 tisíc titulů.

Kniha s největším nákladem v historii nakladatelství Albatros je Osada havranů od Eduarda Štorcha (1982), vyšlo jí 250 tisíc. Poslední příběhy Harryho Pottera dosáhly 235 tisíc výtisků.

Celkem v Albatrosu vyšlo 9 500 titulů, což v absolutním součtu představuje 350 milionů svazků knih.

Dvanáct set dětských respondentů se zúčastnilo průzkumu, ve kterém šlo o to, která pohádka je mezi českými dětmi nejoblíbenější. A pořadí?

1. místo – Popelka
2. místo – Sněhurka
3. místo – Perníková chaloupka
4. místo – Zlatovláska
5. místo – Červená Karkulka

Posvátné knihy dvou nejrozšířenějších světových náboženství. Jsou jich na světě miliardy a další výtisky neustále přibývají. U Koránu převažuje klasické pojetí, Bible jde s dobou a objevuje se v nejrůznějších zmodernizovaných podobách. Každý rok se ve světě prodá nejméně sto milionů Biblí. Je to nejvydávanejší kniha všech dob. Jen v USA vydají

lidé za Bible ročně 425 milionů až 650 milionů dolarů.

Taumata je maorský název 305 m vysokého kopce na Novém Zélandě. Název má více variant. Domácí obyvatelstvo používá název v podobě Taumatawhakatangihangakoauotametetupikaakapikimaunga-horo-Nukupokaiwhenuakitanatahu. Další varianta pojmenování tohoto kopce zní Tetaumatawhakatangihangakoauotamateau rehaeturipukapihi-maungahoronuku-pokaiwhenuaakitana-rahau, má 92 písmen a je zapsaná v Guinessově knize rekordů.

Největší rukopisná kniha světa je Ďáblova bible. Pozoruhodná je velikost knihy - 90 x 50,5 cm, má 624 stran, listy jsou z pergamenu. Na výrobu dvojlistů bylo zapotřebí jemně vyčištěných kůží ze 160 zvířat (asi oslů). Hmotnost knihy je kolem 70 kg. Je považována za div světa.

Nejmenší kniha na světě má rozměry 2,4 mm x 2,9 mm a 24 stran. Najdete v ní obrázky a jejím autorem je Josua Reichert.

Stephen King údajně napsal do knihy svému největšímu fandovi věnování: „Mému největšímu fanouškovi Marku Champanovi.“ Netušil, že za rok tento člověk z lásky zavraždí Johna Lennona.

Odhaduje se, že Stephen King si svou tvorbou vydělal přes 350 miliónu dolarů a stal se nejbohatším spisovatelem v historii literatury. Nejbohatší spisovatelkou je Joanne Kathleen Rowlingová.

Lucie Říhova (G4)

Tentokrát nás zajímalo: Která postavička ze seriálu Simpsonovi se Vám nejvíce líbí?

Markéta Beránková (G4)
Maggie, protože má pěkného dudlíka.

Veronika Tesařová (G6)
Bart.

Saša Srp (G1)
Bart, protože je vyuk.

Kristýna Sluková (VHC3)
Homer.

Gabriela Neveselá (VHC3)
Homer.

Eliška Šebestová (PL1)
Homer.

Filip Schwarz (PL1)
Pro mne za mne Marge.

prof. Markéta Foralová
Levák Bob, protože je záškodník.

prof. Jitka Zubatá ml.
Marge, protože je taková srandovní.

prof. Kateřina Škrášková
Marge, ale Lisa je taky dobrá.

Tereza Benešová, Martina Hermannová (G4)

Ačkoli jste to možná ani nevěděli, v naší škole studuje spousta lidí, kteří mají co dočinění s lidovou muzikou. Jedněmi z nich jsou i Marian Dvořák (VHC4), Anežka Herková (VHC4), Jana Otahálová (VHC3) a Jiří Salajka (VHC3), o kterých bude tento článek.

Sraz máme na stejném místě, kde se odehrával i můj poslední rozhovor, tj. ve spirituálovně. Všichni doráží včas, až na Jiřího Salajku. Chvilí na něj tedy čekáme, a když zjišťujeme, že asi nepřijde, pouštíme se do rozhovoru bez něj. Pohodlně se usazujeme na židličky a může se začít.

Slova se hned ze začátku ujímá Marian a pomalu všechny představuje. „Téměř všichni jsme z Dolních Bojanovic, až na Janičku Otáhalovou, která je z nedaleké dědiny, vzdálené od Bojanovic asi tři kilometry, ze Starého Poddorova. Naše muzicírování spočívá především v tradicích, co se týče folklórní stránky. Vystupujeme v krojích, chodíme na hody, hrajeme u cimbálek, u dechovek a tak podobně. Tyto akce se samozřejmě hodně slaví a propojují s církevními slavnostmi. Každý směr rozvíjíme individuálním způsobem, základ ale máme ve folklóru.“ Já však chci vědět víc, například to, kdo je hudebně ovlivnil, a tak vyzvu účastníky rozhovoru, aby se krátce představili každý sám za sebe.

Jako první se představuje Anežka Herková: „Já jsem chodila do hudebky do ZUŠky, kde jsem hrála na housle. Také jsem měla duo, kvartety, smyčcové soubory, chodila jsem i do sboru. V muzicírování mě hodně ovlivnil děda, protože mě naučil hrát na kontrabas, na mandolínu,

kytaru... Pak tam byla také píšťalka, flétna a nějaké elektrické nástroje. To je asi všechno.“ „Ještě tamburínu jsi zapomeněla říct, tamburínu a bongo,“ doplňuje Anežka Jana. Zajímalo mě, jestli jsou všichni zúčastnění také tak muzikální. Podle toho, co odpověděli, zajisté ano.

Na řadu přichází opět Marian: „Odmalička jsem chodil do Základní umělecké školy v Dolních Bojanovicích, kde jsme měli různé nauky, soubory či kvarteta, až třeba po nějaká větší tělesa (například scholu, kde hrají s Anežkou, nebo když třeba zaskakuji za bratra ve Svatováclavském sboru a orchestru). Můj největší záprah v koničku je ale cimbálová muzika s názvem Grajcar, a ještě menší účast v pop-rockové kapele, která se jmenuje TaXmetu, kde hrají na saxofon.“

Konečně se dostává ke slovu i Jana: „Já jsem na tom podobně jako Anežka. Hrají už od mateřské školky. Hrávala jsem na housle dua, a to většinou právě s Anežkou. Do ZUŠ jsem chodila i na zpěv a navštěvovala jsem také chrámový orchestr, kde jsem hrála na housle. Především se ale věnuji lidovému zpěvu, k němuž mě přivedla maminka, která mě v mých pěti letech přihlásila na soutěž, kde se mě ujal jeden primáš. Začala sem také zpívat v cimbálové muzice Fialka, kde jsem později hrála i na housličky; tam jsem byla několik let. Po jejím rozpadu jsem ve zpěvu pokračovala dál a teď hrají v Hudecké muzice ze Starého Poddorova. Hrají druhé housle, a především zpívám, nebo hostuji jako zpěvačka v různých cimbálových muzikách, jako například v cimbálové muzice Slovácko mladší. Na housle hrají také v bojanovickém kvintetu Mladé víno. Náš repertoár je velmi širo-

ký, od známých skladeb z Harryho Pottera či skupiny ABBA až po klasiku.“

Rozhovor ale najednou přerušuje zvonek, a tak musím běžet do hodiny. Rychle se tedy loučím a spěchám do třídy, kde mi mezitím začalo vyučování. Jednoho muzikanta jsme ale nezastihli, a to Jiřího Salajku. Potkávám se s ním ještě téhož odpoledne na schodech, a tak se domlouváme na další den, hned zrána, kde se mi Jirka stručně představuje: „Jak už bylo řečeno, pocházím z Dolních Bojanovic. Do hudebky jsem začal chodit v šesté třídě z popudu svých rodičů, ale teď jsem jim za to vděčný. Začal jsem hrát v dětské dechovce a od „prváku“ potom v „dospělácké“ dechovce Bojané. Tady jsem však už skončil a teď hraji v mládežnickém orchestru, který se jmenuje Mladá muzika Šardice. Všechna naše vystoupení jsou samozřejmě v kroji, jak se sluší a patří.“ A tak se loučím i s ním a každý jdeme svou cestou.

Na závěr ještě připojuji Marianův vzkaz čtenářům Lercháce: „Kdybyste se na nás někdy chtěli podívat, stačí říct. Rádi podáme jakékoli informace. A rádi vás v Dolních Bojanovicích uvidíme! Dojedte na hody!“ Tak teď už víte, co máte dělat... ☺

Vanessa Špačková (G4)

Pohádka o naříkavé víle

Za devatero horami a devatero řekami žil vílí princ. Jmenoval se Anaděj a byl opravdu krutý. Vlastnil vílí království a byl jeho pánem. Každá víla musela plnit jeho příkazy a poslouchat na slovo.

Jednoho dne se šel Anaděj se svými poddanými vílami projít ke Křišťálové studánce. Chtěl se napít, jenže jak se naklonil, vypadl mu z měšce jeden vílí groš. Anaděj se z toho div nezbláznil, i přesto, že byl nechutně bohatý. Víle jménem Saliré poručil, aby do ledové vody skočila, peníz vylovila a předala mu jej.

„Ale, vílí pane! Utopím se! Neumím plavat!“ bránila se marně Saliré. Anaděj ji však do vody shodil. „Co tě nezabije, to tě posílí!“ zvolal vílí princ se škodolibým úsměvem ve tváři. Naklonil se nad studánku a viděl jen malou tečku, která se pořád vzdalovala... Anadějovi však na poddaných nezáleželo, proto Saliré nechal být. Byl tak krutý!

Víla ale přežila! To díky magické vodě z Křišťálové studánky. „Já žiji! Přežila jsem! A co více – jsem volná! Už nade mnou nemá nikdo moc! Ale je tu vůbec někdo?“ zvolala radostně víla. Mohla dokonce i dýchat! Byla tak šťastná! Měla volnost, po které vždy tolik toužila.

Najednou ji vylekaly podivné zvuky. Jakoby prázdné polykání. Saliré se prudce otočila a zahlédla malou, nádherně barevnou rybičku. Okamžitě si padly do oka. Saliré rybku pojmenovala Křišťálka. Skvěle si spolu rozuměly i přesto, že jedna z

nich byla němá. A navíc... Křišťálka byla tak roztomilá! Byly nerozlučné.

Jednoho dne však Křišťálka na jejich místečko nedorazila. Saliré se kvůli tomu opravdu trápila. Bylo jí z té samoty přemutno. Neměla už žádnou spřízněnou duši, která by naslouchala jejím trápením. Nyní ji nikdo nepodřítí, až jí bude smutno. V celém vodním světě byla úplně sama. Už jen při té myšlence jí přeběhl mráz po zádech. Každý den trávila na jednom místě – na jejich místě. Utápěla se v slzách a vše jí mrzelo. Přemýšlela o svém životě, co udělala špatně, zač jí kdo trestá. Byla utrápená samotou. Stýskalo se jí po rodině, vílích přítelkyních a po Křišťálce.

Saliré se možná utrápila v žalu a stesku, možná žije dosud. Pokud tedy zahlédnete studánku, která se už na míle daleko třpytí jako křišťál a chuť její vody je slaná jako slzy, je to možná Křišťálová studánka a v ní Saliré...

Linda Konzbulová (G2)

A od těch dob čekám, stále jen čekám...

Nemohu už říci, kdy se to všechno stalo, ale bylo to někdy okolo mých desátých, možná jedenáctých narozenin. Ano, začalo to v tu noc, kdy mi bylo jedenáct let. Pršelo a bylo sychravo.

Na mé narozeniny totiž přijel také strýc. Bylo to první ze dvou setkání. Byl zřejmě velmi bohatý, protože mi dal drahý dárek. Než jsem jej však mohl rozbalit, strýc odešel do mlhy a deště. Rozhodl jsem se, že strýci pojedou poděkovat hned příští ráno, protože strýc bydlel v

odlehlejší části Anglie. Ráno jsem se s otcem vydal na nádraží, nacházející se ve středu Londýna. Ve vlaku jsme se posadili do kupé, kde již seděl starší muž. Měl šedivé vlasy a podivně zářící oči. Působil na mne divným dojmem. Udělali jsme si pohodlí a já si začal s otcem povídat o svém strýci. Najednou nás ten muž přerušil a zeptal se: „Vy znáte George Ferenče?“ Otec mu řekl, že je to můj strýc a že k němu právě jedeme. Muž pokýval hlavou a dál už s námi nemluvil. Divný pocit ve mně sílil.

Ulevilo se mi, když jsme vystoupili z vlaku. Byla hustá mlha, a tak jsme se rychle vydali ke strýcovu domu. Byla to spíše vila. Dveře se znenadání otevřely a v nich stál strýc. Oči mu také tak podivně zářily. Pozval nás dovnitř a nabídl nám čaj. Posadili jsme se a já jsem zaslechl šepot, rachot a hlasy. Bylo už pozdě, a tak nás strýc s pokřiveným úsměvem pozval, abychom u něj přespali. Jeho nabídku jsme přijali, protože se už stmívalo. Já jsem ale stále silnější pocit, že tu něco nehraje.

Probudil jsem se asi o půlnoci a uvědomil si, že šepot, rachot a hlasy velice zesílily. Jakoby se něco blížilo. Vstal jsem – a spatřil jsem, že se kolem naší postele pohybují nějací malí lidičkové, v otevřených dveřích stojí strýc s oním mužem z vlaku a že jim oběma září oči. Rychle jsem probudil otce, který se také vyděsil. Okamžitě jsme se oblékli. Strýc a ten muž se pořád usmívali a oči jim jen zářily. Pošeptal jsem otci, že jedno okno je otevřeno. Proto tam byl ten průvan. Strýc něco řekl cizí řečí a všichni ti lidičkové vytáhli stříbrné nožičky a hrozivě se k nám blížili. Rozběhl jsem se po posteli a proskočil otevřeným oknem; otec udělal

totéž. Najednou se ze všech dveří, oken, vrat a děr vyhrnuli naprosto stejní tvorové a my začali utíkat k nádraží, když tu se rozlétly dveře a stáli tam ten muž a strýc. Vznegli se do vzduchu. Už jsme byli skoro u nádraží, když nás ti mužáci chytli.

Strýc nás zavřel do sklepa, kde už byli jiní takoví nešťastníci. Teď už vím, kde se ti lidičkové berou. A od té doby čekám, stále jen čekám...

Jakub Imramovský (G2)

Vyjmenovaná slova trošku jinak

Vánoční zvyky

Vánoce bývají plné obyčejů a zvyků. Sychravý čas plyne a my se sytíme cukrovím. Celý den žvýkáme a polykáme. Potom přece jen zpytujeme svědomí a nasadíme lyže. I když je venku syrovo, sníh se krásně třpytí a kolem se čepýří sýkory. Večer doklopýtáme do bytu, polykáme bylinkový čaj a někteří vzlykají, že je bolí lýtkové svaly.

Myslím, že se nemýlím, že děti usychají nedočkavostí, až uslyší zvoneček. Pak vybalujeme velký pytel dárků, nejčastěji plyšových. Všem synům a dcerám se blýskají oči radostí. Všichni výskají a popyknou. Brzy bude nový rok.

Veronika Zaplatilová (G1)

Výlet

V sobotu, v létě, kdy byla hrozná výheň, jsme vyjeli s rodinou na výlet. My,

děti, jsme se moc těšily. Jeli jsme z Příbyslavi do Litomyšle.

Cestou jsme viděli dobytek – krávy, kozy, kobyly, býky, telata.

V dáli se začal rýsovat vysoký lysý kopec. Na kopci byl vidět příbytek. Po pravé straně byl les a na něm mýtina. Vlevo tekla bystřina. Zastavili jsme, abychom se osvěžili. Bystřina se překrásně třpytila a blýskala. Umyla jsem se a sedla si na pařez, jenže po něm lezl hlemýžď!

Na louce rostly byliny. Byl tam však nepříjemný hmyz, takže jsme radši vlezli do auta a jeli dál. A pak jsme uslyšeli zvuk troubícího auta. Nachomýtlí jsme se k zajímavé události. Jedno auto dostalo na kluzké silnici smyk a narazilo do jednoho obyvatele Litomyšle. Ten zrovna nesl pytel plný pýru. Naštěstí se mu nic nestalo, jen trochu klopýtl.

V Litomyšli jsme si prošli náměstí. Bylo tam plno starých domů a bytů, obchodů, kaváren a restaurací. Viděli jsme obchody s nábytkem, občerstvením, suvenýry a zvířaty. Šli jsme se podívat dovnitř. Byla tam všechna možná zvířata, vydry, slepýši, psi, sýkory, kočky, sýčci, výrové, syslové, křečci a morčata. Hadi začali syčet, některá zvířata se pýřila a některá čepýřila, proto jim majitel nasypal žrádlo. Byly tam i obchody s květinami, po celém obchodě se sypalo chmýří. Pak jsme zašli do jedné kavárny. Mysleli jsme, že to tam bude zakouřené, ale bylo to tam moc hezké.

Koupili jsme si zmrzlinu. Byla výborná. Byla jsem na ni pyšná. Zmrzlina hezky zakončila výlet. Nakonec jsme dojeli domů šťastní, ale vyčerpaní. Myslím, že výlet byl moc hezký.

Klára Imramovská (G1)

Býk a vydra

Býk a vydra si vyšli lyžovat. Byl syrý den. Lidé, co kolem procházeli, si říkali: „To je ale dobytek!“ Ve skutečnosti ale vydra dobytek není, tak když to slyšela, zakřičela: „Vy obyvatelé Přibyslavi!!!“ No a už to začalo. Syn pán, který je tam uklidňoval, začal řvát: „Do pytle s váma všema!“ A tak se to celé seběhlo. Bylo by příliš dlouhé, kdybych vám to popovídala celé, tak alespoň, jak to skončilo.

Pán se synem odklopýtali domů, lidé, co se tam prali, také. Co býk a vydra? Přiletěl tam ještě netopýr, připrazil se slepýš s hlemýžďem, přiklusala kobyla, přilétla sýkorka a ještě tam dorazili sysel a sýček a šlo se lyžovat! 😊

Ludmila Březinová (G1)

Pepíček

Pepíček je vyžle a je vysoký. Pořád výská a jeho pes vyje. Měli by si začít zvykat, že povyk není vždy vítaný. Včera, když si vyšel do lesa, cestou uviděl sýčka, slepýše a hada, který na něj hned začal syčet. Teď ho ještě čeká úkol z českého jazyka. Má napsat něco o jakékoliv bylině. Brzy měl domácí úkol hotový a šel pozorovat dobytek. Má tuto možnost, protože bydlí ve vesnici. Mají tam starobylý mlýn, ve kterém bydlí dnes už jen netopýři. Potom šel do svého bytu, kde ho navštívil kamarád Zbyněk. Pak šel spát.

Tomáš Vaverka (G1)

Mýval

V Bydžově bydlel neobyčejný mýval. Na své bydlení byl velmi pyšný a příbytkem se často chlubil. Jeden sychravý den dostal bystrý mýval výborný nápad a pozval obyvatele Bydžova na sýrovou hostinu. Připravil plný pytel sýrů. Na hostinu přišel dobytek, hmyz, myš, hlemýžď, sysel, sýček, slepýš, sýkora, výr i vydra. Pouze netopýr a jeho syn na návštěvu zapomněli. Všichni brzy žvýkali a polykali a čas jim příjemně plynul. Když všechen sýr spolykali, vesele zavýskali, že se všichni nasýtili. Plýtvali chválou pro mývala, až se z toho mýval pýřil. A protože už byla tma, všichni klopýtali domů. O sýrové hostině si celý Bydžov dlouho vyprávěl.

Jáchym Příkryl (G1)

Zvířecí škola

Ve zvířecí škole je moc zvířátek. Ve třídě 5. A je třeba kobylka Zdeňka, myška Amálka, hlemýžď Pepa, netopýr Kuba, slepýš Přemysl, který někdy až moc syčí, sýkorka Boženka, sýček Zbyněk, sysel Vojta a samozřejmě paní učitelka vydřice Jolana Zitová. Většina žáků bydlí v Litomyšli, ale někteří jsou i z Přibyslavi.

Je to nejhorší třída na škole. V hodině je velký povyk. Hlemýžď Pepa si z lýka dělá fáborcky a vyrušuje v hodině. Jednoduše řečeno, je to hrozný dobytek. V tělocviku myška Amálka vzlyká, že jí bolí lýtko a klopýtá. Pan učitel jí nevěří a pošle ji zpytovat svědomí do kouta. Kobylka Zdeňka v hodině žvýká žvýkačku, květinářky nezalévají kytky, takže jim

usychají. Když chce hlemýžď Pepa vyná-
vat lásku kobylce Zdeňce, dá jí třpytivý
prstýnek a kobylka Zdeňka se začne čepý-
řit.

Tak to je zatím vše, co vám může ří-
ci o ZŠ v Litomyšli a brzy nashledanou, ale
tentokrát v Ruzyni!

Anežka Sýkorová (G1)

Výlet Zbyňka a Přemysla

Ze svého bydliště v Bydžově vyjeli
bratři brzy ráno na kolech. Po vysokém
mostě nad novým plynovodem zásobující-
m plynem všechny obyvatele města
Pyšely i blízké vesnice Byšice pokračovali
lesní cestou podél plytké bystřiny. Dojeli
ke starobylému mlýnu pod Vydří skálou,
který byl známým bydlištěm netopýrů.
Lekli se, když se jim nečekaně před koly
kmitl slepýš. Z daleké lesní mýtiny se
ozývaly zvuky podobné houkání sýčků a
netopýrů. Za mlýnem potkali myslivce
z nedaleké myslivny. Na kraji lesa Zbyněk
najel na hlemýžď, dostal smyk a spadl
hlavou do pýru mezi pýchavky. „Tady
jsme jeli v zimě na lyžích,“ vykřikl Pře-
mek. „Mýlíš se, ale zmýlená neplatí,“
povýšeně odsekl Zbyněk. Z trávy se ozý-
valo bzučení hmyzu: to čmeláci opylovali
jetel. Pak kluci usedli na mezi, vytáhli
z pytlíku chléb se sýrem a pomalu polyka-
li. Kolem se kmitla myš. Příjemně nasyceni
jeli kolem malého stavení. Na dvorku
vyl pes, v zahradě žvýkaly dvě kozy
s černými kopýtky usychající trávu, roz-
čepýřený krocan tropil značný povyk.
Náhle uslyšeli vzdálené zahřmění. Když se
zablýsklo, dali se chvatně na zpáteční
cestu. „Dlouho jste tam nepobyli,“ řekli

rodiče, ale bouřka je přesvědčila, že byli
chlupci tentokrát neobyčejně prozíraví.

Vladimíra Syrovátková (G1)

Můj příběh

Brzy ráno jsem se vzbudil a zjistil
jsem, že dnes ve škole budu neobyčejně
bystrý. Při snídani u bylinného čaje jsem
přemýšlel, zda bude k obědu býčí maso
v syrovátce, nebo hlemýžď. Již zcela sytý
jsem si dal do pytlíku sýr a vyšel jsem ke
škole. Cestou do školy jsem potkal pyš-
ného mlynáře na kobyle. Když jsem omy-
lem šlápl na slepýše, vzpomněl jsem si, že
jsem doma nechal fyziku a že jsem se
neumyl mýdlem. Zapýřil jsem se. Na
vysokém kopci jsem uviděl hrad Sychrov.
Do hodiny českého jazyka jsem přišel
zrovna ve chvíli, kdy se ozývalo zvonění.
V hodině přírodopisu jsme probírali su-
dokopytníky. Zvířata mám velmi rád. Už
se těším na sýkory, sysly, sýčky, myši,
netopýry, vydry a hmyz. Na konci vyučो-
vání jsem si zavýskl a začal plynule žvýkat
žvýkačku. Cestou domů jsem klopytal
k oblíbené mýtině, kde se nachomýtl
myslivce s babykou v ruce. Před domem
jsem dostal smyk na banánové slupce a
vysypalo se mi učení z tašky. Málem jsem
se rozvlykal. Asi mám pohmožděné
lýtko. Soused s lysinou na hlavě a
v plyšovém kabátku mi pomohl odemy-
kat dveře. Moji bratři Přibyslav a Zbyněk
povykovali, protože Zbyněk objevil na
bradě první chmýří. Protože je sychravý
den, rozdmýchal jsem v krbu oheň. Ne-
zbedný Přibyslav přiložil do ohně i mé
lyže. „Zpytuj své svědomí. Budeš pykat!“
řekl jsem bratrovi. Po deváté hodině jsme

uslyšeli, jak rodiče vchází do dveří. Venku se už třpytily hvězdy a já jsem se konečně umyl. Den končí. Dobrou noc.

Michaela Ryšavá (G1)

U Přibyslavi bydlela vydříčka Berta. Jednou lidé vypouštěli rybník a Bertu to odplavilo až někam k Litomyšli. Dostala strach a začala vzlykat. Ale Berta byla bystrá vydra, a tak si všimla, že blízko ní se na třpytivé vodě houpe lyže. Rychle se na ni vymrštila a už plula ke břehu. Přišla na mýtinu a všimla si, že kousek od ní se něco hýbe. Na zemi byl zavázaný pytel. Rychle šla k němu a rozvázala uzel. Z pytle se vysypali hlemýžď, myš a ptakopysk. Poděkovali jí a zmizeli v houští. Berta šla dál, až došla k dobytčí farmě. Když najednou slyší: „Bů, bů.“ Berta se zastavila a uviděla býka a kobyly, jak stojí u koryta na vodu. Tu si všimla, že kousek od ní se blýská vodovodní kohoutek. Bylo jí kobyly a býka líto, a tak šla pustit vodu. Jenže v korytě byl slepýš. Když Berta pustila vodu, lekl se a začal syčet. Vtom se z blízké babyky snesl výr a slepýše sezobl. Berta už měla všeho dost, a tak spěchala na Ruzyni a nejbližším letadlem se vrátila domů do Přibyslavi.

Helena Ukropcová (G1)

Byl jednou jeden býk a kobyla. A ti šli ze svého bytu v Přibyslavi na pastvu. Vyšli. Když tam došli, viděli obrovský lán bylin. Dali se do pastvy. Zrovna chtěla kobyla sníst pelyněk, ale bystrý býk to spatřil a zastavil ji. Ne, to je pelyněk, ten

nejez, ten není z vyjmenovaných slov po „b“, udělá se ti špatně. A tak ji býk zachránil před bolením břicha. Když se vraceli do svého bytu v Přibyslavi, všechnen dobytek je zdravil. A to je konec příběhu.

Saša Srp (G1)

Fejeton

O ranním vstávání

Zase ten odporný rytmický zvuk budíku. Tak se nadzvednu na loktech a zaccvaknu ho. Ticho. Dnes je pátek, uvědomím si, jdu do školy na sedmou. Stejně ale zůstávám ležet v zahřátých peřinách. Už už upadám opět do polospánku, když vtom se rozštěkají psi u nás v ulici, zřejmě jde poštovní listonoška, a z kuchyně se začne ozývat rachot nádobí. Z tamějšího rádia slyším obvyklé zapípání, pomocí něhož mě rodiče jako malou holku tahali z postele. Přinutím se tedy vstát. Mé tyčinkovité smyslové buňky se však odmítají přizpůsobit světlu, proto sestupuji po schodech potmě.

V kuchyni ze zpráv zastihnu už jen sport. Remizovali jsme s Baníkem 1:1, vyrovnali jsme až v nastaveném čase. A tak fanoušci hostů zdemolovali královo-polské hřiště, vytrhali několik sedaček a ještě se na nádraží poprali s policisty. Ach jo. Hlavní zpravodajská relace Ozvěny dne končí (nevím, co se ozývá, jestliže je šest ráno) a známý hlas Jana Pokorného vesele zvolá: „Dobré ráno, vážení posluchači ranního Radiožurnálu!“ a ozve se rozverná písnička. Ráno? Vždyť já mám ještě noc, použila bych větu králíka

z klobouku kouzelníka Pokustóna. Snad pro něj, sedí za mikrofonem každý pracovní den už před pátou hodinou. Uvažuji, jestli se tenhle člověk vlastně už nestal nočním živočichem. Jak si vůbec jeho epifyza, připojená k zadní části hypotalamu, nebo spíše jí vylučovaný hormon melatonin ovlivňující 24 hodinový cyklus mohl přivyknout? To mi připomíná, že dnes píšeme písemku z biologie. Moje nálada je v háji docela.

Na třetí pokus se mi podaří obléknout si tričko „na líc“, a k tomu i čelem dopředu. Zázrak. Spěšně se učešu a vyrazím z domu. Těch, kteří by teď byli nuceni nasednout do přeplněného autobusu, upřímně lituji. Já jdu naštěstí pěšky, ovšem ani to nepomáhá, abych se dostatečně probrala.

Řada z nás chodí do hodiny tělocviku takticky až po rozcvičce a my přítomně ji proklímbáme. Paní profesorka seznává, že v tomto stavu bychom si při plánovaném přeskoku mohly jen ublížit. Proto zařazuje pravidelně do nultých hodin různé hry. Volba dnes padne na florbal, strhne se tedy hádka, div ne rvačka, kdo obsadí pohodlí branky. Další předměty jsou již naštěstí „sedavé“, konečně tedy v klidu dospíme.

Klára Kročová (G4)

Reklamy mezi námi, my mezi reklamami

„Máte suchou, poškozenou pleť? Nedělá vám váš prací prášek dobře? Zkuste náš nový Pervol Superúzaextra! Doporučen všemi dermatology na světě! Spolehlivě vyčistí každou skvrnu, a co je

hlavní, nyní v akci, pouze za 99,90 Kč! Neváhejte a kupujte ihned!“

Osmdesátiletá stařenka, která si k televizi sedla původně proto, aby se podívala na zprávy, sebou šklubne a začne si kriticky prohlížet svoje staré, vráscité ruce. „To je určitě kvůli všemu tomu praní,“ pomyslí si a rychle běží prozkoumat svůj prací prášek, který používá už nejméně dvacet let. Kriticky pročítá obal, aby pak zděšeně konstatovala, že prášek neobsahuje žádnou Superúzaextra čistící emulzi, a dokonce na sobě nemá ani doporučení dermatologů. Hlavou jí proběhne příčina smrti jejího manžela – rakovina kůže! Vše je jasné, poté, co si zapíše adresu výrobců, aby je mohla zažalovat (v novinách byl přece inzerát na velice kvalitního a levného právníka, stačí jen zavolat!), letí prací prášek do nejbližšího koše. Co naplat! Zítra se vydá nakupovat do Alberta, ano, tam, kde jsou ty nejčerstvější potraviny a ty nejlepší ceny ve městě.

Další den vstává se svítáním, aby do obchodu dorazila hned po „otvíračce“, tenhle zázrak si přece nenechá nikým ukrást! V bojovém rozpoložení vystupuje na zastávce před obchodem. Hůlkou rozežene dav lidí před sebou a běží, co jí síly stačí, kupředu. Konečně vběhne do obchodu, a co nevidí její bystré oko (se třemi dioptriemi)! U pracích prášků jí chce její kýžený Pervol Superúzaextra vzít nějaká stará, zlomyslná čarodějnice! Důchodkyně se vymrští, skočí a vyrazí jí ho z ruky. Teď je jen její! Poté, co pořídí ještě zázračné odtučňovací prášky, těstoviny Panzani (které se nikdy nelepí) a spoustu dalších zázračných věcí, které zná z reklamy, odchází s pocitem zadostiučinění domů.

Tam všechny své úlovky co nejrychleji vyzkouší. Neubrání se ale zklamání, vždyť ten prací prášek vůbec nepere, a ještě k tomu smrdí. Zdrčeně si tedy sedne k televizi a zjistí, že vědci od včerejška vyvinuli ještě lepší a účinnější Pervol. V hlavě se jí tedy tvoří další plán, jak zítra půjde nakupovat...

Vanessa Špačková (G4)

NĚKOLIK ZAJÍMAVOSTÍ

Asi 75 % sladké vody je zamrzlé v ledovcích.

Nejstarší stromy na světě jsou 5000 let staré borovice v Arizoně.

Na jednu lžici medu musí včela navštívit asi 4000 květů.

Obrovská želva ulovená na Mauriciu v roce 1766 žila ještě 152 let do roku 1918.

Pštrosí vejce je největší živou buňkou na světě.

Člověk rozliší asi 1500 tónů.

Celková délka průdušinek je asi 2400 km, což je asi vzdálenost Brno – Madrid.

Nejmenší spalovací motor je v modelu letadélka $0,1\text{cm}^3$

Ve světě je asi 800 milionů jízdních kol (asi 2x tolik, co aut).

Síť silnic a dálnic v Belgii je tak hustá, že ji lze pozorovat i z vesmíru.

V Rumunsku je nejvyšší výskyt tuberkulózy v Evropě.

Bulhaři vrtí hlavou, když vyjadřují souhlas, a kývají hlavou, když vyjadřují ne.

Lidé na Islandu vytápí své domovy pomocí termálních pramenů.

Vojtěch Janský (G4)

„Přes tyto brýle vidíte už lépe?“ ptá se lékař pacienta.

„Ohromně, paní doktorko.“

Mladý zdvořilý muž vynese stařence těžký kufr do pátého patra.

„Děkuji vám, to je od vás hezké. Kouříte?“

„Ano,“ odpoví mladík horlivě.

„Hned jsem si to myslela... Jste tak udýchaný, měl byste toho nechat.“

Host v restauraci zavolá číšníka.

„Poslyšte, není škoda zabíjet tak velká zvířata kvůli tak malým porcím?“

„Kouří tvoji koně?“

„Ne.“

„Tak to hoří v maštali.“

„Kolikrát ti mám opakovat, abys ty bonbony nechal na pokoji?“

„Už ani jednou. Už jsem je dojedl.“

Učitel vysvětluje dětem, že krtek spotřebuje za den tolik potravy, kolik sám váží.

Hlásí se žák Straka: „A prosím, jak takový krtek ví, kolik váží?“

Policista chytí lupiče, který drží v ruce zlatý prsten.

Ptá se ho: „Kde jsi vzal ten prsten?“

„Našel jsem ho.“

„A proč jsi to nešel nahlásit a nevrátil ho?“

„Vždyť je tady vyryto: Navěky tvůj.“

Kristýna Mrázová (G4)

Příští číslo Lercháče bude trochu speciální. Zavedeme pro vás skvělou poradnu. Proto neváhejte a zasílejte do naší poradny své dotazy. Odpovídat budou zkušení Jan Škrášek a kolektiv.

Zároveň také můžete posílat svoje trapasky a příhody. Čekáme na ty nejlepší! Samozřejmě otiskneme jen ty nejzajímavější. Jako bonus se počítá to, že se staly u nás ve škole.

Pište na náš mail:

casopis@cmsps.cz

Čekáme na vaše dotazy a trapasy.

Vaše redakce

**Lercháč – Školní časopis studentů Cyri-
lometodějského gymnázia a střední
odborné školy pedagogické Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Tereza Lerchová, Anna Kubešová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Tereza Benešová, Martina Hermannová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Vanessa Špačková, Jan Škrášek, Jan Kilián, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Grafická spolupráce: Jan Škrášek

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v březnu 2009. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 3. 2009.